

Thi Anne-Charlotte havde gennemgaaet en stærk Skjebnekamp — man tør nok kalde det en Kamp for Retten, skjønt det samtidigt var en Kamp for Lykken. Hun var altfor kvindelig i sin Natur til at kunne leve i et Ægteskab, som kun var bygget paa Højagtelse. For hende var Kjærligheden det eneste sandfærdige Grundlag for et ægteskabeligt Liv. Kun der hvor Magerne fandt hinanden kunde Reden bygges!

Men just som hun havde fundet Magen, og Reden var bygget, slog Tilintetgjørelsen som en Rovfugl ned over den. Bedst som hun stod i sit kvindelige Væsens rige Udfoldelse, som lykkelig Hustru og jublende Moder, kom Døden og rev hende væk fra den hele kampvundne Herlighed.

Vi fristes til at ende, som vi begyndte med en Tvivl: Kan det være muligt? Men i Neapel staar Anne-Charlotte Leffler D:ssa di Cajanellos Grav, og for dette Bevis maa Tvivlen vige.

Saa sender vi, som er her tilbage, hendes Minde et klagende Suk og et Savn — en Erindringens Tak og Ære.

Magdalene Thoresen.

Brev fra Finland.

Den 16. Oktober var en Festdag for alle dem, der interesserede sig for Dannelsen af en Kvindesagsforening.

Da traadte nemlig Kvindesagsforbundet „Unionen“ sammen til et konstituerende Møde i „Svenska Fruntimmerskolans“ Festsal, som nu ogsaa for Fremtiden er stillet til Raadighed for „Unionen“ af Skolens Forstanderinde, Frøken Elisabeth Blomquist. Den midlertidige Bestyrelse, som var valgt ved et forberedende Møde sidste Foraar, havde nu løst sin Opgave, drøftet Forslag til Love og indsendt dem til højeste Sted for at faa dem stadfæstede, og Arbejdet kunde saaledes begynde.

Efterat Professor i Græsk ved det herværende Universitet, Hr. E. Tudeen, havde aabnet Mødet og med nogle Ord omtalt Forbundets Tilblivelseshistorie, skred man til Valg af Funktionærer. Til Formand valgtes *Forstanderinden for „Finska Samskolan, Frøken Lucina Hagman*, til Næstformand *Professor E. Tudeen*, til Sekretær *Frk. Helena Vesterman*, til Kasserer *Fru Ebba*